

II yer

Firdovsi RƏSUL

QOCALAR EVİ

Qocalar evinin həyəti səssiz.
Səhər saat səkkiz, hardasa səkkiz...
Oğul atasının tutub əlindən,
Baxışlar doğulur pəncərələrdən.

Yenə bir atadır bu evə gələn,
Ah çəkir uzaqdan ahıl yaşlılar.
Qocalar evinin pəncərəsindən
Yalnız keçmişinə boylanmaq olar.

Bilir, bu ayrılıq, bəlkə də, sondu,
Qucub balasını öpür üzündən.
Atılmaq nə qədər ağır olsa da,
Qalmır öz atalıq məhəbbətindən.

Həyat belə alır öz qisasını:
əlləri boşaldı, rəngi dəyişdi.
Axı o, bir zaman öz balasını
Körpələr evindən götürməmişdi.

Yorğun yerışıylə boylandı geri,
O tək uşaq idi, dünyadan köçən.
Ona sadıq qalan mələk qadından
Son dəfə, son dəfə bir az da olsa,
Sədaqət gözlədi öz övladından.

Sanki ayrılırdı özü özündən,
Doğma olacaqmı ona yad qucaq,
Bədəni gedirdi, cismi gedirdi,
Geri qayıdırdı ürəyi ancaq.

O getməli idi, bəli, o getdi.
Həyatın hər günü, hər anı köçdü.

Qapıdan içəri bir insan deyil,
Elə bil bir insan həyatı keçdi.

Çıxartdı cibindən sənədlərini,
Köhnə bir qəzetə bükülü idi.
Bu yaşda qocanın cibindən çıxan
Üzünə-gözünə qırıqlar düşən
Ata-anasının şəkili idi.

Bu idi məhəbbət ana-ataya,
Nə bir kəlmə dindi, nə danışdı o.
Sağ ikən yanında, öləndən sonra
Şəklini cibində saxlamışdı o.

Fələk saydığını bu yaşda saydı
İçi parçalandı, gözü yaşardı,
Çox yox, 10-15 il qabaq olaydı,
Özü də həyatla ayaqlaşardı.

Qapı arasından oğul gizlicə
Güdüdü.Öyrəşsin tək bu evə.
Necə ki bir zaman ata oğlunu
Dərsə ötürmüşdü birinci dəfə.

Beləcə ömürlük ayrıldı yollar,
Bir gözü ağladı, bir gözü güldü.
Bu evdə müqəddəs bir təsəlli var:
Hamı atılmışdı, o tək deyildi!

Ümidlər qapıdan o tayda qaldı,
Zilləndi qocanın gözləri yerə.
Hərə öz evinə sarı yol aldı,
Örtüldü qapılar xatirələrə...

Ulduz.- 2019.- №5.- s.18.